

Parenta tikra seserų
Cibės, Magdos ir Livijos
vilties bei išlikimo
istorija

Trys

SESERYS

HEATHER MORRIS

TARPTAUTINIO BESTSELERIO NR. 1
AUŠVICO TATUIRUOTOJAS AUTORĖS NAUJAS ROMANAS

baltos lankos

Heather Morris

Trys seserys

romanas

Iš anglų kalbos vertė Kristina Aurylaitė

baltos lankos

Prologas

Vranovas prie Toplios, Slovakija, 1929 m. birželis

Trys seserys – Cibė, Magda ir Livė – su tėvu sėdi glaudžiu rateliu namų kiemelyje. Sodo kampe nuleidęs šakas liūdi oleandrų krūmas, nors mama iš paskutiniųjų stengiasi jį prikelti naujam gyvenimui.

Jauniausioji trejų metų Livė pašoka ant kojų, ramiai pasėdėti – ne jos prigimčiai.

– Live, prašau, atsisėsk, – sako jai Cibė. Šešiametė Cibė – vyriausia iš seserų, todėl jos pareiga subarti mažąsias, kai šios netinkamai elgiasi. – Juk žinai, kad tėtis nori su mumis pasikalbėti.

– Ne, – atkerta trimetė Livė ir ima šokinėti aplink sėdintuosius, plekšnodama kiekvienam per galvą. Vidurinė sesuo, penkiametė Magda, sausa oleandro šakele ant žemės piešia fantastines būtybes.

Šilta, saulėta vasaros popietė. Galinės namo durys atviros, kviečia šilumą vidun, o į sodą sklinda gardus ką tik iškeptos duonos kvapas. Du langai – virtuvės ir nedidelio miegamojo, kuriuo dalijasi visa šeima, – matę ir geresnių laikų. Ant žemės mėtosi dažų atplaišos – žiema namukui nebuvo gailėstinga. Pagauti vėjo gūσιο, trinkteli sodo varteliai. Sklendė sulūžusi – ir ją tėvui reikia sutaisyti.

– Eikš čia, kačiuk. Sėskis man ant kelių. – Tėtis pamoja Livei.

Viena, kai ką nors daryti liepia vyresnioji sesuo, bet visai kas kita, kai to prašo tėtis, ir dar taip maloniai.

Livė puola jam į glėbį, mojuodama rankomis netyčia trinkteli tėvui per galvą. Nepastebi, kad jam skauda.

– Ar kas nutiko, tėveli? – susirūpina Magda. Pro jos akis neprasprūdo tėvo veidą iškreipusi grimasa, kai Livė kliudė jam galvą. Magda pirštais perbraukia jam per neskustą skruostą.

– Nieko, brangioji. Viskas puiku. Su manim mano mergaitės – ko daugiau gali norėti tėvas?

– Sakėte, kad norit su mumis pasikalbėti? – Cibė nekantrauja pereiti prie šio nedidelio „susirinkimo“ esmės.

Menachemas Meleris žvelgia savo gražuolėms dukterims į akis. Jų neslegia jokie rūpesčiai, jos nenutuokia apie žiaurią gyvenimo tikrovę už šito mielo namelio ribų. Žiaurią tikrovę, su kuria teko ir vis dar tenka susidurti Menachemui. Jo kakle tūno įstrigusi kulka, nenužudžiusi Menachemo per Didįjį karą, bet dabar, po dvylikos metų, grasinanti užbaigti savo darbą.

Ugningoji Cibė, kietuolė Cibė... Menachemas glosto dukters plaukus. Tą dieną, kai gimė, ši mergaitė paskelbė, kad pasaulis verčiau tegul pasisaugo – ji jau čia, ir vargas tiems, kurie stos jai skersai kelio. Kai įsiaudrina, žalios Cibės akys suspindi geltona liepsna.

O Magda, gražioji, švelnioji Magda, negi ji jau penkerių? Menachemas nerimauja, kad dėl savo švelnios prigimties ji taps pažeidžiama, kad bus nesunku ją įskaudinti ar net išnaudoti. Didelės mėlynos mergaitės akys žvelgia į tėvą, jis jaučia jos meilę, nerimą dėl jo sveikatos. Įžvelgia brandą, pranokstančią jos metus, gebėjimą užjausti, paveldėtą iš motinos ir močiutės, ir karštą troškimą rūpintis kitais.

Menachemui užsižaidus su švelniais garbanotais Livės plaukais, ši nustoja muistytis. Jis jau sakė žmonai, kad jaunėlė lyg laukinė: tokia kaip ji, nerimauja tėvas, pabėgs su vilkais, o įvartyta į kampą palūš kaip liaunas medelis. Skvarbių mėlynų akių ir smulkaus sudėjimo, ji primena lengvai išgąsdinamą ir bet kurią akimirką pasiruošusį sprukti elniuką.

Rytoj Menachemui atliks operaciją ir iš kaklo pašalins įstrigusią kulką. Kodėl ji negalėjo likti, kur buvusi? Jis valandų valandas meldė Dievo leisti ilgiau pabūti su mergaitėmis. Juk jam reikia palydėti jas į suaugusiųjų gyvenimą, dalyvauti jų vestuvėse, apkabinti anūkus. Operacija rizikinga, ir jei jis neišgyvens, šiandien gali būti paskutinė diena, praleista su dukromis. O jei taip nutiktų, kad ir kaip baisu apie tai galvoti šią nuostabią saulėtą popietę, nebegalima delsti, reikia kuo greičiau mergaičių šio to paprašyti.

– Tėveli, ką norėjot mums pasakyti? – ragina Cibė.

– Cibė, Magda, ar žinot, kas yra pažadas? – Jos turi suprasti, jog jis kalba rimtai.

Magda papurto galvą.

– Ne.

– Manau, kad taip, – sako Cibė. – Kai du žmonės susitaria saugoti paslaptį, taip?

Menachemas šypsosi. Cibė niekada nedvejoja, tuo dukra jam labiausiai patinka.

– Beveik taip, brangioji, bet pažadas gali sieti daugiau ne-gu du žmones. Norėčiau, kad šitas pažadas būtų jūsų trijų. Livė kol kas dar nesupras, todėl paprašysiu, kad nuolat apie tai su ja kalbėtumėt, kol supras ir ji.

– Bet ir aš nesuprantu, tėveli, – įsiterpia Magda. – Jūs viską supainiojot.

– Viskas labai paprasta, Magda. – Menachemas šypsosi. Jam užvis maloniausi pokalbiai su mergaitėmis. Krūtinėje kažkas suspurda; reikia įsiminti šią akimirką, šią saulėtą dieną, dideles trijų dukterų akis. – Noriu, kad pasižadėtumėt man ir viena kitai, jog visada rūpinsitės savo sesėmis. Kad niekada viena kitos nepaliksit, kad ir kas nutiktų. Kad neleisit kam nors jūsų išskirti. Ar supratot?

Magda ir Cibė linkteli galva, tada Cibė rimtu balsu klausia:

– Kodėl kas nors norės mus išskirti?

– Nesakau, kad kas norės, bet noriu, kad pažadėtumėt man, jog jeigu kas nors bandys jus vieną iš kitos atimti, prisiminsit, apie ką šiandien čia kalbėjomės, ir padarysit viską, kas jūsų galioje, kad taip nenutiktų. Trise esat stipresnės, niekada to nepamirškite. – Menachemo balsas užlūžta, jis kosteli.

Cibė ir Magda susižvalgo. Livė pažvelgia į vieną seserį, tada į kitą, paskui į tėvą, supranta, kad vyksta kažkas labai rimta, bet nesupranta, ką visa tai reiškia.

– Pažadu, tėveli, – sako Magda.

– Cibė? – klausia Menachemas.

– Aš irgi pažadu, tėveli. Pažadu rūpintis sesėmis – niekam neleisiu jų nuskriausti, juk žinot.

– Taip, žinau, mano brangioji Cibė. Šis pažadas – tai susitarimas tarp jūsų trijų ir niekieno kito. Ar papasakosi apie jį Livei, kai bus pakankamai didelė suprasti?

Cibė delnais suima Livei veidą ir pasukusi pažvelgia jai į akis.

– Live, sakyk „pažadas“. Sakyk „pažadu“.

Livė akims tyrinėja seserį. Cibė linksi, ragindama ją pakartoti žodį.

– Pažadu, – ištaria Livė.

– Dabar pasakyk tėveliui. Pasakyk tėveliui „pažadų“, –
liepia Cibė.

Livė atsisuka į tėvą, jos akys kibirkščiuoja, gerklę kutena
juokas, o šilta tėvo šypsena glosto mažą širdelę.

– As pažadu, teveli, – taria ji.

Priglaudęs mergaites prie krūtinės, Menachemas pažvel-
gia Cibei virš galvos ir nusišypso dar vienai mergaitei – savo
gyvenimo moteriai, savo dukterų motinai, stovinčiai tarpdu-
ryje, o jai ant skruostų blizga ašaros. Jis gali tiek daug prarasti;
privalo išgyventi.